

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cumhuriyet DİNOZO R

21 MAYIS 1997

24

ÇARŞAMBA

DAHA ÖNCELERİ NERELEERDEYDİNİZ?

Tansu Çiller'in DYP'ye genel başkan seçildiği o talihsiz günlerde büyük basın, sarışın kadını "çağdaşlık, ilerlilik, ilerleme, atılım" diyerek baştaçı etmişti. Hürriyet ve Sabah grubu gazeteleri Çiller'in "Haydi Türkiye"sini manşet yapma yarışındaydı. Allahı pulladıkları Tansu Hanım'a "Demir Leydi", "Bütün erkeklerden daha erkek" yakıştırmalarıyla Dişi Özal muamelesi yapıyorlardı. Genel yayın yönetmenleri ve yazarlar Çiller'in evinden çıkmazken, özellikle Sabah gazetesi son genel seçimlerde DYP yayın organı olarak Çiller'e hizmet etmişti. Bağımsız medya ilk günden beri malvarlığını, yolsuzlukları, komisyonları yazıp dile getirirken, büyük medya Çiller'in dağıttığı kredileri kapışmakla meşguldü. Bu dönemde ne Çiller Ailesi'nin elinin uzunluğu, ne Refah'ın şariat özlemi, ne de bu ikisinin bir araya gelmesinin korkunçluğu İktidali medyasını derinden etkilemiyordu. Krediler mideye indirilirken, ağzı doluyken konuşmama kuralını bozan bir iki ses de Refah'ı'a zaman tanınmasından dem vuruyordu. Derken iktidarın promosyon yasasını çıkarmasıyla medyanın "İotarya iletişimi" mecburen kesiliverince; Refah'ı'a tanınan süre de doluverdi. Bağımsız medyanın söylemekten dilinde tüy bitiren konular, İktidalcilerin de dillerine dolandı. Hükümet de meydanlarda Çiller'in sahte raporlarıyla başlattığı karşı saldırıyı, televizyonlara baskın düzenletip gazetelere delillerini göndererek sürdürdü. Bu son kavgada Çiller, bir süre

öncesine kadar sarmaş dolaş olduğu Koç'ların kalitesiz mal ürettiğinin yeni farkına varırken, medya azmanları da ticari kaygılarından dolayı basın özgürlüğünden dem vurmaya başladı. Aslında halk hiçbirinin umurunda değil.

Siyasiler, halktan alacakları oylarla gücü ellerinde tutmayı; medya patronları da halktan alacakları paralarla servetlerini arttırmayı düşünüyor, o kadar!

KEŞKE
ZAMANINDA
O KADAR
YALAMASAYMIŞIM.
ŞİMDİ
ÇOK KÖTÜ
YÜK
OLUYOR!..

H A F T A N I N F O T O Ğ R A F I

Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki faşistler yol ortasında öğrenci çevirip döverken bu saldırıya polis dahil kimse müdahale etmedi.

tespit tutanağı

- TGRT'nin sahibi Dr. Enver Ören'in Refah'la destek amacıyla Ankara'ya üs kurduğu ve milletvekili transferi için "kesesi ni seferber ettiği" ileri sürüldü.
- Haftalık Gazete Pazar, 50 bin lira olan fiyatını 30 bin liraya indirdi.
- Gazeteci-yazar İlınur Çevik'in Çin'e gidip kömür ithali için görüşmeler yaptığı, Ankara başta olmak üzere Refah'lı belediyelere kömür satıp "sıkı kazanç" sağlayacağı iddia edildi.
- 17 Mayıs tarihli Türkiye gazetesinden bir haber: "Ermeni aile İslamiyet'le şerefli". Haberde, beş kuşaktır İstanbul'da yaşayan 10 kişilik Yazıcıyan ailesinin Müslüman olduğu ve bu aileye "huzur içinde yaşamaları için" Dr. Enver Ören tarafından bir daire hediye edildiği belirtiliyor. Ne demek oluyor şimdi, Müslüman olmayan ve olmayı da düşünmeyen insanlar şereften yoksun mu?
- Erol Aksoy ile Mehmet Ali İlcak "masaları birleştirdiler". 3. tekel girişimi merakla izleniyor.
- Sabah ve Doğan Grubu'nun 1993'ten bu yana 6.2 katrilyonluk kredi aldığı iddia edildi.
- Tarikat ve cemaatlere ait 6

TV kanalının yayın için izin beklediği ileri sürüldü.

● Müritlerine "akıllarının kanşmaması" için TV seyretmemeyi öğütleyen Cübbeli Ahmet Hoca'nın her fırsatta Kocaeli'nden yayın yapan Selam TV'de boy gösterdiği tespit edildi.

● Hürriyet yazarı Yavuz Gökmen, 8 yıllık kesintisiz eğitim prosesini "abesle iştigal" olarak yorumladı.

● Sabah Grubu'nun çıkardığı "Korku" adlı "günlük gerilim gazetesinden" başlıklar: "Kocasinin boğazını kesti ve kanını içti", "Fener'de Bülent Ersoy'un laneti - Rıdvan'ı mahvetti, sıra Fenerbahçe'de", "Sapık foto Müller sevgilisinin memelerini kesip yedi".

● Naklen yayınlar konusunda BİMAS>Show savaşı, tüm düzey-sizliğiyle sürüyor.

● Ülkedeki krizin faturası Marksistlere çıkarıldı! Akıtyazarı, Hasan Karakaya "Komünizmden kurtulduk, komünistlerden kurtulamadık" derken, Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök de Çiller'in "modası geçmiş Marksist ağızlarla" konuştuğunu öne sürdü!

● Büyük gazetelerin yeni promosyon uygulaması yüzünden tiraj paniği yaşadı Refahçıyolar! Yeni Şafak'ta iddia edildi.

Flash TV baskını sırasında çalışanlar ya kalkanın saldırgan ve ABD konsolosluğundan çekilen kaset, polise teslim edildiği halde ortadan kayboldu.

Hükümet, muhalif basına karşı baskılarını yoğunlaştırıyor. Kuva-yı Medya dergisinin Ankara'daki merkezi polisler tarafından basıldı.

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Dinozor: Paranın Satın Alamadığı Tek Mizah Dergisi!

"Boşa kostaklanma
Kostak değilsen karam"
Altay Martı

Dinozor, beşinci sayısını doldurdu. Bu beş ay bize beş gün gibi geldi. Fakat rakamlar ortada! Şu an 24. sayıyı okuyorsunuz. Dinozor'u çıkarırken isteğimiz tavırlı, ödünsüz, güler yüzlü, düzeyli ve devrimci bir çizgiyi korumaktı. Geride bıraktığımız sayılara baktığımızda, bu çizgiyi sürdürebilmek için elimizden geleni yaptığımızı görüyoruz. Bununla birlikte önemli olan okuyucunun değerlendirmesidir. En acımasız eleştirilerinizi iştahla bekliyoruz.

Bu arada 26. sayıdan sonra Dinozor'un ilk cildini çıkartmak niyetindeyiz. Gerçekleşebilirsek, ilk size haber vereceğiz!

●●●
Zafer Temoçin, her hafta kapak çizdiği yetmiyor-muş gibi, geçenlerde iki kapak birden çizdi. Bıraksak dergiyi 12 kapaktan ibaret yapacak!

Erdal Belenlioğlu, seri halde esri bulmayadevam ediyor. Bir kişi bu kadare esri bulamaz düşüncesinden yola çıkarak, evinde bir yazar grubu çalıştırdığı konusunda ciddi kuşulanımız var!

Sunay Akın arka bahçede "orijinal ürünler" yetiştirmeye devam ediyor!

Fikret Bekler, Cim Bom'un şampiyonluğuyla "mutlu bir ruh" haline geldi, lig bitene kadar sabredeceği!

Derginin yenileri Tarık Tolunay ve Sefer Selvi, iş konusunda olduğu kadar, oyunlara da çabuk uyum sağlarlar, bu sevindirici!

Soner Günday, Binali Kurtöz ve ailesiyle tekrar aramızda! O da Zafer ve Fikret gibi "Gassaraylı" olduğu için keyfi yerinde. Bu listeye Alp Tamer ve Aptülka'yı da eklemeyi unutmayalım!

Altay Martı, ilk sayıdan beri "tuhaf alıntılar" yapıyordu. Yazının başında ondan intikam aldık!

Bülent Arabacıoğlu, "En Kahraman Rıdvan" konusundaki şiddetli isteklere şimdilik dayanarak tam sayfa çizmeyi sürdürüyor!

Ferhan Şensoy, yediyüzbin işin arasındayazı yetiştirmeye ısrarla devam ediyor! (O da kesintisiz Cim Bom'lu).

Vedat Özdemiroğlu, yazılarını yetiştirmek için çeşitli yollar denemiyor değil, fakat yazılar yetişmek bilmiyor!

Aydın Gündüz, hem esri bulup, hem çizmekle yetinmiyor, top oyunlarında da performansını her hafta yükseltiyor!

Musa Gümüş ise oyunlara katılmıyor. Oğlu Can, Musa'yı oyundan bezdirmiş olsa gerek!

Kayhan Erkan'ın bazı fikirleri sizi güldürürken, çizmediği diğer "bazı fikirleri" bizi komaya sokuyor!

Faruk Karaçay ve Metin Hakyeri'den hiç bahsetmeyelim. Çünkü onlar Fenerli!

Feridun Kılınç ve Ahmet Arı'ya gelince, onlar "aklı başında bir kadro" arayışına girip, teknik hizmetlerini "gecikmeden" yapmak istiyorlarsanız. Haklılar!

●●●
Cumhuriyet yazarı Mustafa Ekmekçi'ye geçmiş olsun derbiran önce iyileşmesi dileklerinizi sunarız.

●●●
Sinemamızın "kötü jönu" Önder Somer'i kaybettik. Keşke "hayattaki kötüler" de onun gibi "kötü" olsaydı! Türk sinemasına, yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı, Önder Somer'e tanrıdan rahmet dileriz.

●●●
Dinozor, paranın satın alamayacağı tek mizah dergisi. Çünkü ücretsiz veriliyor! Haftaya buluşalım.

Cumhuriyet
DINOZOR

Sayı: 24 - 21 MAYIS 1997

● Basın ve Yayın: Yeni Gün Haber Ajansı A.Ş. ● Genel Yayın Yönetmeni: Orhan Erinc ● Genel Yayın Koordinatörü: Hikmet Çetinkaya ● Yazışmaları Müdürleri: İbrahim Yıldız, Dinç Tayanç (Sorumlu) ● Yayın Yönetmeni: Zafer Temoçin, ● Grafik uygulama: Feridun Kılınç

Faks: (0212) 512 48 30

Dinozor

Cumhuriyet DINOZOR

Paranın satın alamayacağı ücretsiz dergi!

Kesintisiz eğitim, cüppe, sarık, sakal, bıyık, kıl, tüy tartışmaları sürerken kimsenin ilgilenmediği ekonomi hızla çöküşe doğru sürükleniyor.

Olası bir erken seçimde MHP ile ittifak yapmayı planlayan Tansu Çiller, yeni MHP yönetimini yanına çekmeye çalışıyor.

İstifalarla boşalan iki bakanlığa 'aileye yakın' iki milletvekili getirildi.

Çiller, Deep Blue'yu yendi!

Ünlü satranç ustası Kasparov'u yenen Deep Blue adlı bilgisayar, Tansu Çiller karşısında hezime uğradı! Oyuna iki şah, beş vezir ve yedi kıraltı başlayan, rakibin piyonlarına rüşvet teklif eden, Antalya'daki pansiyonunda üç ay ücretsiz kalması karşılığında hakemi de yanına alan Çiller, daha ilk oyunda tüm bilgisayar sistemini bozdu ve hükmen galip geldi. Çiller "Bizi yenemezler, çok paramız var" dedi.

Eniştenin DYP'ye geçerek hükümetin ayakta kalmasını sağlayacak milletvekillerine 2'er milyon dolar vereceğini söylediği iddia ediliyor.

Akşener'in geceyarısı operasyonu ile görevden aldığı Alaattin Yüksel, hukuk yoluyla geri döndü.

MGK kararlarını uyguluyor görünmek için hükümet, Fatih Çarşamba'da göstermelik cüppe-sarık operasyonları düzenliyor.

İ M Z A

FERHAN ŞENSOY

İyi bir muhasebeci, işverenin imzasını en iyi taklit edebilir. Sayın işveren Kimbiller-neyse adalarında tatil-leyen, imzalanama-yan muhtasar beyan-nameler yüzünden, vergi-nin yatılmaması, ce-za ya girme ve ileri bir tarihte katlanarak ödenmesi, her sayın iş-vereni çileden çıkarır. İşbilen bir muhasebeci pamuk elleriyle atar patronun imzasını beyannamenin altına, gö-türür yatırır parayı. Za-ten hiçbir vergi daire-sinde, para yatırırken beyannamenin altında-ki imzayla kimse ilgi-lenmez, sadece yatırı-lan paradadır dikkat. En azından iki kez sayılır o para.

İmza nedir? Birisinin yazdığı bir belgenin en altına koyduğu, o yazı-nın içeriğinin doğrulu-

ğunu ve ileri sürdüğü düşüncenin içtenliğini onaylayan, isim ya da işaret. Bunu ben yaz-dım, diyen simge. Bu yüzden "bir dost" diye imzalanan mektuplar hep kuşku uyandırır, "Süleyman Demirel" imzalı bir belge kadar güven vermez.

Nerden çıkmış bu im-za?

Vatikan'dan ifraz edi-len dinsel belgelerin en altına Papa'nın bir damla kanının sürül-mesi çok eski bir ge-lenek. Aynı gün bir sürü belge imzala-mak zorunda kalıp, kan kaybindan gi-den papalar da ol-muştur mutlaka, gel dikiz ki, her boku yazmıyor-lar tarihe.

İmzanın Latin-cesi, işaret ede-mek olan "sig-

num" sözcüğünün or-taçındaki anlamı, yer-yüzünde varolan her canlının altında doğ-duğu yıldızın etkilerini ta-şıyan özgün ve farklı bir yaratık olduğunu ifade eden mistik, soyut bir kavramdır. Bizim "Burç

fah" dediğimiz şeye ba-tılılar "Zodyak işaretle-ri" diyorlar.

Burcunuz imzanızdır. Yükselen burcunuz, siz-in imzanızı burçdaşla-rınızinkinden ayıran öz-günlüktür. Bildiğimiz imza takıntısı ise 16. yüzyılda başlıyor. Daha önce mühür var. 1554 yılında Frenk padişahı 2. Fransuva resmi yazı-larda ve sözleşmelerde imza zorunluluğu yasa-

sını çıkartıyor. Siyasal belgelerin, felsefi ve di-ni yazıların altına imza atılması zorunluluğu 1850 yılında başlıyor. Bir yazıdan ötürü yargı-lanma, cezalandırılma-lar da bundan sonra ak-la geliyor.

- Ağbi ben sizin hay-ranınızım, şuraya bir imza ş'ettirebilir misi-niz? muhabbetinin baş-langıç tarihi bilinmiyor.

Ünlülere orda burda, olur olmaz durumda uzatılan, bir yerden yırtılmış küçük kaat par-çalarına, kâğıt peçete-lere, vesikalik fotoğraf arkasına, bir kartvizite, bir ilaç reçetesine sanki o ünlü, reçete sahibinin doktoruymuş gibi imza attırmanın anlamı ne-dir?

Hiç kimsenin evinde, bir ünlüye imzalatır-mış bir kâğıt peçetenin çerçeveletirilip duvara

asılmış halini görme-dim. Demek ki, ünlüye saldırarak ayaküstü bir imza için yalvaran hay-ranı, o imzalı kaat par-çasını daha sonra bir müze bekçisi gibi koru-muyor, bir kenara koyu-yor, unutup, bir gün kaldırıp atıyor. Ünlünün hayranı olduğunu ileri süren tip, o imzayı sa-dece başka birine gös-terir.

- Biliyor musun ben bugün falanca artisti gördüm!

diyebilmek, o kaat parçasını göstererek, söylediğini belgelemek için alıyor.

Birkaç kişiye gösterip havasını attıktan sonra da, kaldırıp atıyor o osuruk kaadı. İşin di-binde ünlüye hayranlığı yok. Ona rastlayıp im-zasını almayı başarabil-diği için kendisine hay-ran.

KİNCİ CUMHURİYETÇİLER, OMURGASIZLAR, MANDACILAR VE DİĞERLERİ

Rüzgar gülü...

Özet: Kahramanımız Rüzgar gülü üniversiteye girmek istemektedir. Fakat sınavları kazanamamıştır. Niyeti şimdiden hazırlanarak gelecek seneki sınavı kazanmak ve hiç hoşlanmadığı şimdiki yaşantısından kurtulmaktır.

Tarık TOLUNAY

fiko'nun sarkacı

Eniştemizin Şeyi Olmasaydı Başbakan Bile Olabilirdi

• Eniştemiz, aslında başbakan olabilecek kapasiteye sahip bir insandır. Ama sahip olduğu bir şey yüzünden başbakan olamaz: O da dürüstlük. O kadar dürüsttür ki; asla yalanlarla, dolanlarla, pislik ve çirkeflerle dolu siyaset dünyasının içinde yer alamaz.

• Eniştemizin çok çok yakın bir akrabası, akademik kariyerini yanda keserek siyasete girmiş ve devletin en üst noktalarına kadar yükselmiştir. Ama yükselmiştir de ne olmuştur. O artık laf olur diye; mayıyla rahat rahat denize giremez, ABD'deki villasının bahçesini genişletmek için yandaki arsayı satın alamaz. Hayat mı bu ya...

• Eniştemiz o kadar iyi kalplidir ki; vatan, millet, bayrak ve ezan sevdasına siyasete giren bu yakın akrabasının tüm masraflarını üstlenmiştir. Devlet memuru olduğu için ticaretle uğraşmayan bu yakını uğruna alım-satım ve komisyon işleriyle bile uğraşmıştır.

• Eniştemiz para işlerinden o kadar nefret eder ki, elini paraya sürmek bile istemez. Kazandığı paraların doğrudan verdiği hesap numarasına yatırılmasını ister. Bir de ne kadar hak ederse etsin, alçakgönüllü olduğundan kazancının konuşulmasından hoşlanmaz.

• Eniştemiz dostlarına, arkadaşlarına çok düşkündür. Dostları, herkes gibi borsada falan ufak ufak oynar. Eniştemizin de duygu dünyası çok geniş ve hisleri çok kuvvetli olduğundan, ekonomik gelişmeler kendisine sürekli malum olur. O da hiçbir karşılık beklemeden bunları dostlarıyla paylaşır.

• Dostları da ne zaman borsada voliyi vursa üç-beş kuruş eniştemize destek çıkar. Aslında eniştemiz o cüz'i miktardaki parayı da istemez, ama insanlar bir kere onun hesap numarasını ele geçirdiğinden oraya çaktırmadan yatırır.

• Eniştemiz, bunlardan kurtulabilmek için İsviçre bankalarından birinde hesap açtırmışsa da; dostları ne yapıp edip oradaki hesaba da hem de dolar cinsinden üç-beş kuruş atmışlardır.

• Dostlarına yardım ederek kazandığı paraları eniştemiz, yine dostlarına yardım etmek için kullanır. Hele ki son zamanlarda, millete hizmet etmek için yırtıp çırpınan bazı siyasetçilerin, hizmetlerine devam edebilmesi için adam başı ikişer milyon dolar gözden çıkardığı söylenmektedir.

• Elbette eniştemiz, ülkemiz bir kaosun içine sürüklenmesin diye düşündüğü bu tedbirin, bırakın kendisine sorulmasını, yazılmasını bile istemez.

• Gözlerindeki zekâ pırıltıları nedeniyle karşısındaki insanların ezilip kırılmasını istemediğinden eniştemiz hep siyah güneş gözlükleriyle dolaşır.

• Ah keşke, eniştemizin şeyi olmasaydı; ne güzel başbakan olurdu.

Fikret Bekler

DEVAMI HAFTAYA...

Dinozor

Binoçli Kuptözü ve Ailesi

GELEN ÖYKÜ

Konforlu Taksi

Almanya'dan döndüm, uçaktan indim. Gümrük işlemlerim çok çabuk bitti. Çünkü Almanya'dan gelirken, bir televizyon, iki fritöz, beş kat elbise gibi şeyler almak görgüsüzlüğüm yoktur. Ben Almanca'yı yagittigimde alsam, kitap alabilirim. Ama Almanca'm herhangi bir Türk kadar bile olmadığı için, o aldığım kitabı da okuyamayacağım için, hiçbir şey almadan geldim. Yanıbirben, birde makul ölçülerdeki çantam, gümrükten gayet kolay geçtik. Şimdi jet hızıyla çok özlediğim evime gitme telaşındayım.

Havaalanından çıktım. Ordaki taksilerden birine bindim. Aslında en nefret ettiğim şey taksiye binmektir, ama havaalanlarını maalesef şehrin annesinin nikahına yaptıkları için ve oralara taksilerden başka ulaşım araçları çalışmadığı için, atladım bir taksiye, taksi hareketetti gidiyoruz.

Şöfor:

Nereye gidiyoruz, abicim... dedi.

-Bostancı'ya şeker kardeşim... dedim. Ama bu cevaponu tatmin etmemiş olacağ ki, başladı konuşmaya...

-Bostancı'ya şu beş yoldan gidebiliriz sevgili abicim. Ayolu, B yolu, C yolu, D yolu ve yumuşak G yolu...

-En kestirmesinden gidelim... dedim, onun sözünü keserek. Çünkü ben onun konuşmasına izin verdiğimce, o benim kafamı işgal etmek için, aşırı bir çaba gösterecek. Ama olay düştüğüm gibi cereyan etmedi. O kendini en komik taksici zannederek konuşmasını sürdürdü.

-Yumuşak G yolu henüz icad edilmediği için, oradan zaten gidemeyiz. Diğer yolların hepsini aynı uzunlukta. İsterseniz ben hava ve yol durumunu öğreneyim... dedim ve telsizi alıp konuşmaya başladım.

-Kuk, kukkuk... Alo merkez, beni dinlesin herkez. Yeşilköy istikametinden, Bostancı istikametine doğru gitmekteyim. Hava ve yol durumu açısından beni bilgilendirin... dedi. Telsizden "Çaz, coz, çuzurt, bicir!" gibi sesler geldi. Ama bizim şöfor nedendiğini anladım. Demek ki, bu taksiciler bizim çakmadığımız ayrı bir telekomünikasyon biçimi geliştirmişler. Taksici bana:

-Tamam abicim, D güzergahından gidiyoruz. Orası bir parça daha uzun, ama emniyetli... dedi. Ben ağzımı açmıyorum. "Gak" desem, o benim "gak" dememi bahane edip, hemen bir konu açacak. Ben susuyorum. Ama adam işinin uzmanı, başka bir noktadan, yakalamaya çalışıyor beni:

-Abicim, yol uzun. İsterseniz size müzik dinleteyim... dedi.

-Hayır kardeşim, şimdi sende Kahtalı Miçi, İbrahim Tatlıses gibi kulakaş yetiştiriyorlar, ben rahatsız olurum. En iyisi, senin alet kapalı kalsın... dedim. Adam sanki her konuya çalışmış:

-Rica ederim abi, size bir Beethoven, Ayışığı sonatı dinleteyim, yorum açısından kulaklarını zersiniz. demesini mi? "Peki" dedim zorun daldım. Arabadaki mini müzik setini harekete geçirdi, bana da bir kulaklık uzattı.

-Yalnız sayın abim, özür dileyerek size kulaklık vermek zorundayım, bu tür müzik bana dokunur...

Kulaklığı taktım, biraz sinir ve stresim gidegibi oldu. Yola revan gitmekteyiz. Tam rahatladım diyorum, taksici Beethoven ile arama girdi:

-Sayın abim, içecek olarak bir şey arzu edermisiniz?.. demesini mi? "Dur" dedim içimden, şundan öyle bir şey istiyeyim ki. O çıldırır:

-Evet, içecek bir şey isterim. Rakı...

-Tamam abi, sulu susuz ya dabuz.

Bol sulu ve susuz rakımızı da verdi gidiyoruz. Artık her an tetikteyim. Mutlaka bir şey bulup, beni yalnızlığım baş başa bırakmayacak bu adam. Netekim, öyle oldu. Biraz sonrayına onun rutubetli sesiyle karşı karşıya geldim:

-Başka bir arzunuz var mı abi?

-Var canım kardeşim. Makul bir beyaz peynir, biraz yeşillik falan.

Adam bir yandan o kamyon senin bu TIR benim, otobüs falan derken, deli gibi sallıyor, diğer yandan torpido gözünü açmış, bana masa kuruyor. Az sonra ne istedimse, bir tepsiye koymuş, uzattı. Aldık tepsimizi, Beethoven, ben, alkolümüz ve meze miz gidiyoruz. Merak ediyoruz artık. Acaba bundan sonra da bir şey istiyor musun? diye soracak mı? eğer bir sorsa, ne isteyeceğimi biliyorum. Apiştırtıp bırakacağım. Ben yok devenin bale pabucu, artık bir şey sormaz, diye düşünürken, o yine sordu:

-Abim başka biremin var mı?

-Var...

-Nedir abi...

-Dansöz ulan, dansöz. Hadi onu da ver de göreyim.

-O kolay abi. Aç avucunu... dedi. Ben açtım avucumu, o parmaklarını avucunun ortasına bir şaklattı, avucunun içinde kibrit kutusu büyüklüğünde, analar ne dansözler doğuruyor biçiminde bir dansöz... Çıldırarak işten değil.

Tam bu sırada bir patlama sesi. "Eyvah, basıldık" duyguyla şaşkınlık. Araba biraz yalpaladı, çevre yolunun bariyerlerine doğru yanaştı. Şöfor ve ben indik. Şöfor dosdoğru sağ arka lastiğe gitti, biriki tekmeledi. Bende ona boş boş bakıyorum. Kafasını kaldırdı:

Lastik gitmiş abi... dedi.

-Kriko, istepneyok mu kardeşim. Tak lastiği gidelim.

-Ah be abi, işte bironlaryok... Sinirim tepeme çıktı. Ulan her şey var, en lazım olan yok. Şöfor seslendi:

-Şu benim çantada kriko ile istepne olacak, getirsinler da lastiği değiştiririm.

-Abi onlarsende neanyor... dedi şöfor.

-Türk değil miyiz kardeşim. Üstümüze ne vazife değilse, bizde o bulunur.

C. PARKAN ÖZTÜREN

Dinozor

SİDDET!

Bilinen şiddetin en pekalası "Bigbang" denilen patlamaya oluşan evrenin her milimetresinin de inanılmaz bir fizik dengesi var. Her saniye gerçekleşen müthiş şiddetli patlamalarla, güneşimiz tüm canlılara düzenli ve dengeli bir yaşam kaynağı sağlamakta... Avlanma ve beslenme zorunlu olduğunda; hayvanlar alemi de şiddetle içişe!.. Ama gerekli olduğu kadar ve belli bir düzen içinde. Hal böyle iken, evrenin ve kainatın efendisi, yenilmez armada, cengaver, dindar ve haHa pek kahraman insanoglu denilen yaratık (onlar kendi terini tanımaz, biz tanırız) şiddetin her tür tanımına yakışabilmez gayret ve azmiyle, onu bir hayat felsefesi yapıyorlar... Neslinin çoğalması kontrol altına alınamayan bu yaratıkların, çeyre ve diğer insanlara verdiği zarar Aids'in pabucunu gökdelemin tepesi ne almaya namzet görünmektedir!... Haydi gazanız mübarek ola!..

NEDİR?.. NE DEĞİLDİR?..

- Şiddete başvuranları durdurmak için şiddet kullanmak, şiddet midir, dil midir?..
- Şiddetli geçimsizlik nedeniyle boşanmak için; hâkim, dayak şartı koyar mı koymaz mı?..
- Sizde en çok dövme duygusu uyandıran eniste kimdir?..
- Hanımlara el kaldırmak, erkeklige sığmaz. Pekî karısını dövenlerin neresi, neresine sığar?..
- Dayak cennetten çıkma ise, melekler badigard mıdır?..
- Trafik magandalarını dövme suç mudur, sevap mıdır?..

Ehli dudaklarına sürdüğü gıyırımızı ruftan, tüy, süz sütlün gibi bacaklarının üstündeki avuçlanası kalçalarının, bingî bingî oynattığı memeleriy-nen beni fabrik etmeye çalışıyordu. Uyamadım şey tara, goluma devam ettim. Fakat ne mümkün!.. O hala kaçmıyor, kızgın boğaya sallanan kırmızı çaput gibim önümde gıptaşıyor... Sonuçta bende bir erteğim yani... Lakin yine de dedim ki kendime; o kaçmıyorsa sen kaç dedim, başladım koşmaya! Ama kenara kaçılmadığı için, kazayla fabrikim, parma... yani elim kırına çarpıvermiş... Yani şimdi suç bende mi hakim bey?.. Hi?..

ERDAL FARUK AYDIN

NE KİMSE SORAR HALİNİ VE HALDEN ANLAYAN BULUNUR

Dinozor'un geçmiş sayılarında birinde **Âşık Veysel**'i çizgi dünyası içinde anlatmıştım. Bu bir anma çizimiydi (hem de hatırlatma). Şimdilerde ise içime bir korku çörekledi. Milli Kurtuluş Mücadelesi'nin sonucunda amaçlanan Bağımsız ve Çağdaş Türkiye'nin, Aydınlanma devriminin Anadolu toprağı ile bütünleşmiş ozanını; popülizm'e kurban etmek korkusuydu bu... Ve o sayıyı hazırlarken de bu kaygı hâkimdi.

Peki bu 'kaygı'nın sebebi ne ola ki?

Şimdilerde yükselen 'pop'un oluşturduğu müzik sanayimizin sömürü ögesi de: Anadolu türküler... Üstelik bunu da, hayırlı bir işmiş ayağına yapıyorlar. Ve bilerek, bil-meyerek hepimiz de alet oluyoruz. Hani şu "Batılıya, Batılının yaptığı ile ulaşılmaz. Kendi ezgilerimizi katmalıyız" ya da daha ticari bir yaklaşımla, kılıfına uydurulmuş bir yalan: "Âşık Veysel'i daha çok insan dinlesin diye modernize ettik."

Öyle bir sömürü çarkı ki bunun dışları içinde nice şey yok ediliyor ve tabii içi boşaltılıyor. Amerika'nın 'tek tip insan' oluşturma ve daha çok tüketim eylemi... Uluslararası sömürünün yeni ismi: 'Yeni Dünya Düzeni'... İdeolojiler öldü masasına uydurulan kılıf ise: 'Globalleşme' (küreselleşme).

Rüzgâr nereden eserse ona göre şekil alan, su

gibi acıklılıkla kap arayan bir aydın tavra geliştirdi. Kendi bitikliklerini, çürümüşlüklerini hissettiklerinde yüzüzcce saldırıya geçiyorlar.

"Artık bağımsızlık dönemi bitti" diye. Çünkü yeni bir şey yok verebilecekleri, üretmiyorlar ki. O yüzden de üretime dayalı olanı, yaratıcılığı, kendi tüketim malzemelerine alet etmek istiyorlar.

Sabahtan akşama, akşamdan sabaha 'klip'

dir, sevindik, gururlandık bile. Hemencecik de yalan daha da büyütüldü.

"Kendi ezgilerimizle Batı'da başarılı olduk". Ne 'kendi ezgimiz', ne de 'Anadolu' bal gibi arabesk ya da Arap ezgileriydi bu.

Üstelik telefon oylarıyla elde edilmişti. Bu lafı edenler, sanki yıllar önce katılanlar, Anadolu ezgisi kullanmamışlar gibi, ahkâmlar kesiyorlardı.

Bazen bu işe 'Doğu-Batı sentezi' bazen de 'Anadolu sentezi' diyorlar. Ne sentezi be...

Tamı tamına içini boşaltma hadisesi. Bunu ister iyi niyetle 'sentez' ya da daha çok insana ulaştırmak adıyla yapılsın benimseyemiyorum. Türküleri dinlemek yani aslından dinlemek güzel. Hele Âşık Veysel'in kendi üretiminden dinlemek güzel.

Ben bunu bir Hard Rock tutkunu Heavy Metal dinleyicisi olarak söylüyorum.

Evet Batı kaynaklı müzik dinlememe rağmen bu düşüncem çelişmiyor.

Çünkü bugün sentez adına, Türk rock'ı adına yapılanlar, ticari ve özentî; sadece görsel

bir imaj. Oysa bugüne dek kalan Âşık Veysel'i imaj maker'lar oluşturmazdı.

Cumhuriyet'in ilk yıllarında devrimci bir ruhla yapılan Türk müziğini çoksesli hale getirme sentezleri de 'çok satsın' diye yapılmamıştı.

adiyla yayınladıkları 'bulamaç'larla 'tek tip insan', 'tek tip beğeni'yi şıngılamak istiyorlar.

Müzik tarihine paslı teneke ile bile yazılamayacak Eurovizyon yarışmasının en sonuncusunda, ilk üçe girmemizle olan oldu. Hayret bir şey-

A l o P o l i s G ö z a l t ı

ALTAY MARTI

"Bir garip rüya rengiyle Uçuşmuş gibi her şekil Rüzgârda uçan tüy bile Benim kadar hafif değil."

Mehmet Ağar

Havanın açık sarı olduğu bir pazar günüyü. Yine muzipliğim tuttu. Beyoğlu'ndaki bardan birine hissimla girip avazım çıktığı kadar bağımaya başladım: "Arkadaşlar! Çabuk toparlanın. Refahlı üç delege buraya doğru geliyor. Kendi aralarında konuşurlarken duydum. Raki, Malibu, Espresso ve Kapuçino'nuza el koyacaklardır. Hadi acele edin. Yoksa ömür boyu sanat ve siyaset sohbetleri yapamazsınız. Çabuk olun!"

Ortalık birden kanıştı. Sakallı herifin bir "Cesedimi çiğnemeden yapamazlar" diyerek göğsünü, piposunu ve askılı pantolonunu siper etti. Genç bir kız "Çelen kalıp Anıtkabir'e mi gitsek, ne yapsak!" diye sızlanmaya başladı. En arkalarda oturan karikatürist bir arkadaşımın beni teşhis edip millete "Sakin olun! Marti bul Manyanın tekidir. İçmenize bakınız" diyen nutuk çekmesinden sonra ortalık duruldu. Barsahibi ve sinema eleştirmeni olan iki kişi haricinde yine de pek kızan olmamıştı. (Eee, ne de olsa olgun ve uzlaşmacı insanlar!) Bahsettiğim iki adam ise sadece başımdan aşağı Tekila dökmekle yetindiler. Artık orada bir dakika bile duramazdım. Derhal terk ettim.

Sokakları avare avare dolaşmaktan bacaklarımda derman kalmadığına kanaat getirdiğim bir anda ivedi olarak bir kahveye attım kendimi. Ocakçının tekaüt başsavcısı **Nusret Cimecimedai**'a benzemesi zerre kadar etkilemedi bünyemi. Oturup hüpür hüpür çayımı içmeye başladım. Bu arada can sıkıntısından gazeteleri karıştırırken birden gözüm bir ha-

bere çarptı. Olacak şey değil! Gazetenin yazdığına göre "Alo Polis Gözaltı" kuruluşu, vatandaş şak diye telefon açıp kaybolan eşini dostunu sorduğunda, polis o anda gerekli bilgiyi verecektmiş. Aman Allahım! Çağ atladık, çağ atladık, ne büyük hizmet! Dünya haberleşme ve telekomünikasyon tarihine geçeceğiz vallahi bu sefer!

Heyecanla çıktım kahveden hemen. Jետонcudan aldığım sekiz küçük jetonu şaklata şaklata hızla bir telefon kulübesine daldım. Gazetede verilen numarayı çevirdim. Üç kere çaldıktan sonra beşbir bir erkek sesi duyuldu karşıdan: "Alôô! Buyruđun! Burası Tip Fakültesi morgu. Ben hastane imamı Cafer. Görevli arkadaş tuvalete kadar gitti. Sizi nasıl yardım edebiliriz."

Allah Allah! Yanlış numara herhalde! Bir daha çevirdim hemmen, "Alo, buyrun. Trafik hizmetleri servisi" dedi bir bayan sesi. Hafiften kekeleyerek "Efendim bir yanlışlık oldu herhalde. Ben Alo

Polis Gözaltı'ya aramıştım" dedim. Bayan polis konuşmaya devam etti:

"Ayrılmayın. Kimsesizler mezarlığına bağlıyorum. "Sinirim bozuldu. Çat diye kapadım telefonu. Başladım başına ağlar girmiş bir şekilde İstiklal Caddesi'nde tur atmaya.

Halkım acııp derecede hayatından memnun bir şekilde dolaşıyordu. Hepsinde hik demiş Güneri Civaoglu'nun burundan düşürdüğü sanki. Budurum içime süşerpti.

Biraz daha volta attım, sonra baktım olmayacak, en iyisi eve gideyim dedim. Harbiye İstikametine giden otobüse binip de hamile kadınlar, çocuklar ve İstiklal Savaşı gazileri için ayrılmış koltuklardan birine oturduğumda kendimi en az Hıncal Uluç kadar mutlu ve müreffeh hissediyordum. Birden gözüm basamakta duran iki adam takıldı. Onlara "Dikkat! Basamakta durmayın, otomatik kapı çarpar" diye uyandı bulunacaktım, ama son anda vazgeçtim. Büyük ihtimalle ikisi de Behiç Kılıç'ın yorumlarını can kulağıyla dinliyorlardı ve büyük ihtimalle ikisi de 82 Anayasası'na evet oyu

vermişlerdi. Yani çarpılmaya alışkın tiplerdi. Bu yüzden fazla önemsemeyip "Ne haliniz varsa görün" diye söyledim.

Huzur dolu bir seyahat yapıyordum. İçim fıkırdı. Başladım kendi kendime Kerkük doylaylarından bir türkü mıldanmaya.

O sırada ön sıralardan cırtlak bir kadın sesi yükseldi:

"Öteye gitsene kardeşim. Ne diye dayanıp duruyosun? Utanmıyo musun?"

Kadının yaygarasına yumuşak bir erkek sesi cevap vermeye çalışıyordu:

"Hanfendi, kötü bir niyetim yoktu inanırın. Otobüs fren yapınca mecburen çarptım. Hem benim pek otobüs kültürüm yoktur, nerede duracağımı bile bilemem. Arabam bakımda bugün. Bu yüzden bindim otobüse. Mühendissim, bürom da hemen şuracıktı. Niçin bu kadar kısa bir sürede böyle edepsizce bir maceraya girişeyim ki, elhamdülillah sapık falan da değilim."

Mağdure kadın belli ki kna olmamıştı. Bağımaya devam ediyordu:

"Adam mı kandırıyon lan! Biz anlamaz mıyız Bal gibi de dayanıyodun işte!"

Ortalık bir türlü sakinleşmiyor, otobüsün diğer yolcuları da olaya müdahale etme gereği duyuylordı. Derken yaşlı ve titrek bir kadın sesi duyuldu:

"Ne diye bu kadar tantana ediyosun a kızım! Baksana herif müendizmiş. Birak da acizlik degdörsün ayol, fena mı yanıl!"

Bu laf üzerine herkes gülmeye başladı. Ben de güldüm. Otobüse 12 Eylül sonrasında huzur ve güven ortamı gelmiş, her şey tatlıya bağlanmıştı.

Biraz daha gittik. Harbiye durağına geldiğimizde benimle beraber birkaç yolcu daha indirdi. Şoför seilmemekte direniyordu. Aman!

HERKESİN ŞİİRİ KENDİNE Alp Tamer

8 yılı kesersen,
0'a 0
elde var sıfır!

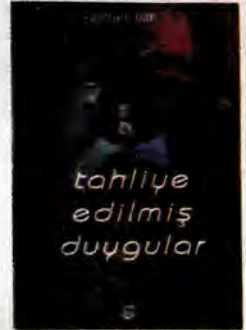
Düşünüyorum
0.Y.S.
yokum!

Çocukluk süresi...
Gençlik süresi...
Olgunluk süresi...
Yaşlılık süresi...
Fatma Süresi...

Yüzyıllardır söylüyorum,
reenkarnasyon
diye bir şey yok

DUYURULAR

● Haydar Işık'ın "Tahliye Edilmiş Duygular" adlı kitabı Joker Yayınları'ndan çıktı.

● Jean Cocteau'nun "Beyaz Kitap" adlı kitabı Altıkkırkbeş Yayınları'ndan çıktı. (Türkçesi Özgür Uçkan)

● Aptülka ve Vedat Özdemiroğlu'nun katılacağı mizah söyleşi, 27 Mayıs, Salı günü saat 14.00'te Yıldız Üniversitesi-Odiyotum'da.

Gelen Evrak için adres:
Dinozor Dergisi,
Türkocağı Cad. 39/41 34334
Cağaloğlu-İSTANBUL

Gelen Evrak

Sevgili Dicle, Uğur ve tüm Atatürkçü dostlara. Yazılarınızı büyük bir sevinçle okudum. Yalnız olduğumuza inanıyorum. Ama artık şuna inanıyorum ki, her yerde Dicleler, Uğurlar, Pınarlar var. Yine de biz bizyiz. Nice arkadaşlarımız, kardeşlerimiz işkence gördü, on sekiz yıl, yirmi yıl hapis cezası aldılar. Onlar işkence odalarında haykırken, cezaevlerinde hayatlarının en güzel yıllarını geçirirken, Oral Çelikler serbest bırakıldı, kahraman ilan edildi! (Gerçi onları kahraman ilan eden sözsözlük onlardan farklı değil ya!) Kimse den dişe dokunur bir ses çıkmadı. Yalnız bırakıldı, bize terörist dediler. Halbuki biz Atatürk gençliği; laik, eşitlikçi, banşıl ve antiemperyalist bir Türkiye istiyoruz, hak istiyoruz. Dicle ve Uğur, çarpıklıklarla savaşmamız için örgütlenmemiz gerekir. Sizden ve tüm dostlardan mektup bekliyorum. Birbirimizle kenetlenirsek bizi yok edemezler. Sevgilerimle.
Fulya Yüksel/İstanbul.

İzmir'de yatılı okuyorum. Anemler her hafta pazarları ilçeden bana hazırladıkları bavulun içine o haftanın Dinozor'unu mutlaka koyuyorlar. Benim en büyük zevkim, derginizi pazar akşamları, gecikmeli de olsa okumak. Dinozor bizim kızların arasında hastalık gibi yayılmaya başladı. Elime geçen sayılarınızı saklıyorum. Lise son sınıf öğrencisiyim. "Beni bekleyen hayatımı

-Tufan öncesi-Hacı-bacı teknesi
Karikatür:
M. ALI ASLAN (İst.)

belirleyecek bir sınav var karşımda." (Anem). Bazen bu fırsat eşitsizlikleriyle dolu eğitim çarkının altında eziliyoruz. Sistem mutlaka değişecek. Ama olan, 18 yaşının ilk nefes alıp-verişlerini büyük bir stresle karşılayan bizlere oluyor. Her şeyi karşılamıyız, yaşamı seviyoruz. Daha güzel yarınlar istiyoruz. Umarım amaçlarımıza ulaşırız ve sizlere kara mizah yapacak konuyu bırakmayız...
Evrin Coşar
/Tire-İzmir

Merhaba sevgili Dinozor çalışanları. Dinozor'u çıktığından beri çok beğenerek okuyorum. Öncelikle böyle bir dergiyi bizlere sunduğunuz için sizlere teşekkür ediyorum. Flash TV'nin kapatılmasını kınıyorum. Özgür ve demokratik bir ortamda yayın yapmak özlemi ile her türlü zorluklara göğüs geren basını ve gazetecileri susturamayacaklarını biliyorlar. Ve akılları çalışmadığı için hep zorbalıkla hareket etmeyi becerebiliyorlar. Ancak benim sizden istediğim, ya da beklentim, Demokrasi gazetesinin de kendi içerisinde bir mücadele verdiğini ve kapatılmasına karşı sizden bir kınama bekliyorum.
Refika Atabay - Tarsus/İçel

Mavi Rüzgâr

Eskiden mevsim yazsa hele hele hava güneşliyse mahalleler, sokaklar çocuk cıvıltısıyla dolup taşardı. Okul, ders ve uyku da olmasa neşemiz başka olurdu.

Olmayan oyunları yaratır. Hiç bitmeyen hayaller kurardık. Zamanın nasıl geçtiği umurumuzda değildi, eğleniyorduk, her şey keyifliydi...

Serpil abla, mahallenin en güzel kızlarından biriydi.. daha doğrusu benim beğendiğim bir tek oydu. İstediklerini yıldırım tanaşsı gibi çabucak alırdım.

Bana bazen bûrek, şeker, çikolata gibi şeyler verirdi hizmetime karşılık. Ama benim en hoşuma giden öpücükleriydi, çok tatlıydılar, yanığımı yakamaz biriktirirdim onları...

Herkes güzel top oynamaya çalışırdı!.. Aşağı mahalleyle arada bir maç alırdık, maç önemli değildi. Bizleri izleyen kızlar önemliydi, onların beğenisini kazanmak önemliydi!..

Bi defa, banyodayken çağırırdı. Hemen getirdim şampuanı, saçları böyle de güzeldi. O su damlacıkları her hareket edişinde yüzüme sıçırırdı... Çok hoştu. Hoş olan başka şeyler de vardı.. içim bir tuhaf oldu...

ARKA BAHÇE

Çocuklar biriktirilir dokuz ay
ömür boyu harcanmak için
Akgün Akova

'Kaymak yoğurt'

Annemin verdiği büyük kâse ile
merdivenleri çabucak inip sokak
kapısında bekleyen yoğurtçudan
yoğurt almak yaz günlerinde ipe
çektığım bir olaydı. Merdivenleri,
indiğim gibi hızlı adımlarla
çıkamaz,
yoğurda

Akşamlar iner 'kaymak
yoğurt'cularla,
Kaldırımlar benim için
gölgelenirdi.

dondurma niyetiyle dilimi
daldırdım. Havaların
ısınmaya başlamasıyla
gözümde canlandı o günler.
Ama Kadıköy'de yoğurt
satıcılarına rastlanılmıyor artık. Ben
de, Ziya Osman Saba'nın
'Misakimilli Sokağı No: 37' adlı şiirine
kulak veriyorum:

SABA, seyyar yoğurt
satıcılarını
şiiriyle ölümsüz kılarken,
İstanbul'un karşı kıyısında
yaşamakta olan bir müzisyen de,
aynı sesi notalara döker.
Beşiktaş'taki Serencebey
Yokuşu'ndan inen bir yoğurtçunun
sesine piyano prelüdüleri yazan
Cemal Reşit Rey bir akşamüstü verir
son nefesini...

Buz Gibi Karpuz!..

Pablo Neruda (Biz orada!) bir şiirinde şu soru-
yu yöneltir okura:

Neden güler ki karpuz ansızın
bağına saplanınca bir bıçak?

Güney Amerika ülkelerinde en çok yenilen
meyvelerden biri de karpuzdur. Şilili şair Neruda
gibi Meksikalı Jose Juan Tabla da karpuzu gü-
lümseme ile bir tutar:

Kırmızı ve sıcak kahkahası
yazın,
bir dilim karpuz

Ama karpuz üzerine yazılan şiirlerde okuru en
çok güldüren Cevat
Çapan'ın dizeleridir. Karpuzun sevildiği
tüm ülkelerin edebi-
yatı taransa Çapan'ın
şiirinin eline su dök-
cek ikinci bir örneğe
rastlanılmaz, diyo-
rum! Buyrun, şiiri oku-
yun ve söyleyin, hak-
sız mıyım?..

Babam iki tek atın-
ca

"Hadî seni karpuzlara götürüyüm" derdi
(Karpuzlar Gebze'de oturan kızlardı)
Annem kızarır, kızar,
"Bey, çocuk daha küçük" diye çıkışır
Mutfağa gider ağlardı.
Babam karpuzdan anlardı.

Sefil Şerit

Birçok dergide okur mektup-
larının yer aldığı sayfalar vardır.
Dinozor'un 'Gelen Evrak' bölü-
münde de, okur mektupların-
dan seçmeler yayımlanıyor. Ki-
mi yazarlar da köşelerinin sonla-
rına doğru okurlarıyla köprü ku-
ruyorlar. Bizim, 'Arsa Bahçe'de
böyle bir olanağımız şimdilik
yok. Ama sizlere, 1930 yılında
bir gazetenin sayfalarında bir
okur mektubuna verilen yanıtı
sunabilirim: "Şebinkarahi-
sar'dan Hasan Hüseyin efendi-
ye: Henüz Türkiye'de gösteril-
memiş olan 'Amma Yaptın be
Yahu' filminin üçüncü kısmının
dördüncü sahnesinde uşak ro-
lünü yapan artistin alnındaki ya-
ra tabiidir. Mumailayh, henüz
çocukken incir ağacından düş-
müş ve başı yarılmıştır."

Okura verilen yanıt **Fikret
Adil**'in de dikkatini çekmiş ve
yukarıda okuduğunuz bölüm,
'Fa' imzasıyla sinema yazıları
yazdığı Vakıtgazetesindeki kö-
şesinde yayımlanmıştır!..

Muhsin Ertuğrul da, ilk ko-
nulu filmimiz olan 'Pençe' için
1919 yılında 'Temaşa' dergisin-
de sert bir dille eleştirerek şu de-
ğerlendirmeyi yapar: 'Sefil şer-
it'...

Kız bu kimin kulesi?..

Güzel fotoğraf verdiği için sık sık
karşımıza çıkıyor gazetelerde. Yanında
ise iki-üç kibrit kutusu büyüklüğünde
yazılar göze çarpıyor. Bu yazılarda
halka açılacağından söz ediliyor Kız
Kulesi'nin. Resimlere ve şiirlere konu
olan Kız Kulesi halka ne zaman
kapalıydı ki?..

Denizin ortasındaki Kız Kulesi
beyazlığıyla bir kutupayısı gibidir.
Açılan ihale sonucunda burnuna bir
halka takılıp zinciri parababalarının
eline veriliyor!..

Turizm Bakanlığı, açmış olduğu
ihalede kültür mirası olan tarihi yapıyı
şöyle tanımlamıştır: "900 metre kare
kapalı inşaat alanı"...Düşünebiliyor
musunuz, burası aşklarımızın simgesi
olan Kız Kulesi!.. Ustelik, Kız
Kulesi'nin 'kafeterya ve satış ünitesi'
olarak kullanılacağından bahsediliyor
ihalede. Birçok köşe yazan, 12 Eylül
yasalarından biri olan 2369 sayılı
'Turizmi Teşvik Kanunu' çerçevesinde
Kız Kulesi'nin 49 yılına kiraya
verilmesini alkışladılar... Ve hatta, bir
kafeteryaya dönüştüğünde çaylarını
içecekleri günü ipe çektiklerini
yazdılar. Böylelikle de Kız Kulesi'ni ne
denli çok sevdiklerini kanıtlamış
oldular!

Eyfel Kulesi'nin yapılmasına karşı
çıkan **Guy de Maupassant**, kule
tamamlanırsa Paris'i terk edeceğini
söyler. Kule tamamlanır ve
Maupassant her gün birinci katındaki

"Ne yani, Kız Kulesi onarılmayıp,
öyle harap mı kalsın?" gibisinden bir
soru ortaya attığımız düşünceye
kültürden, sanattan, kent
duyarlığından pay alamamış olanların
karşı çıkışıdır... Ve de ne denli haklı
olduğumuzun kanıtıdır. Yalnızca Kız
Kulesi değil, surları, ahşap evleri, tarihi
yapılarıyla tüm İstanbul onarılmalı;
birileri otomobil satacak ya da benzin
istasyonu açacak diye yollar açmak
suretiyle İstanbul yıkılmamalıdır. Yol da
gereklidir, otomobil de... Ama
hepsinden önce gelen İstanbul'un
kültür mirasıdır. Kız Kulesi'ni 49
yıllığına kasaya koymak özgürlüğünü
elinden almaktan başka bir şey
değildir. İyi ki, diyorum, **Mustafa
Kemal Atatürk** Dolmabahçe
Sarayı'nda ölmüş. Böylelikle de, son
nefesinde büyük iyiliği dokunmuş
İstanbul'a. Yoksa, onu da, yıkılıp
gidecekti denilerek ihaleye açacak ve
otele dönüştüreceklerdi. Dolmabahçe
Sarayı'nın sermayeye peşkeş
çekilmesini engelleyen gözüklerle
neden bakılmaz Kız Kulesi'ne? Suçu,
Atatürk'ün oдалarının birinde ölmüş
olmaması mıdır?

Zeus Tapınağı'nı, kaçınıldığı
yurtdışından geri istiyoruz. Peki ama
Zeus Tapınağı'nın kaç metre kare
inşaat alanı olduğunu ölçtük mü?
Kafeterya ve satış ünitesi yapılmaya
uygun mudur? İhaleye
açamayacağımız bir yapı için taşıma

kafeteryada görülür. Kendisine sözünü
anımsatanlara verdiği yanıt Eyfel
Kulesi kadar ünlendir: "Ne yapayım, bu
çirkin kulenin görülmediği tek yer
burası."

İstanbul'da ise çayınızı
yudumlayacağınız en çirkin yer Kız
Kulesi'dir. Çünkü yalnızca oradan
bakıldığında Kız Kulesi'nin güzelliğini
göremezsiniz. Yazılar bu gerçeğin
ayrımındadırlar. Ötekilerine ise yazar
değil, olsa olsa 'yazarkasa' denir!..

masrafları vermeye gerek var mıdır?

Bu soruların yanıtlarında, Kız
Kulesi'nin ne olacağı sorusu da
karşılığını bulur. Ne mi olmalıdır?
Elbette, Kız Kulesi olarak kalmalı ve
insan ile buluşması belirli zamanlarda
düzenlenecek olan sanat etkinlikleriyle
sağlanmalıdır.

Bir yaz gecesi, beyaz duvarında,
tahta iskemlelere oturarak **Şarlo**'yu
seyretmeyi düşleyenlerin cebindedir
Kız Kulesi'nin tapusu!..